

se, konfliktløsning og samtale i forbindelse med integrationsprojekter, tværtimod. Men vi er altså af den opfattelse, at integrationsprojekter og integration som helhed kun kan fungere og på sigt være vellykket, såfremt det danske samfund, herunder i høj grad folkeskolen, formår at gøre det klart, at det fællesskulturelle udgangspunkt nu engang er udgangspunktet. Her skal vi ikke gå på kompromis. I folkeskolen skal man forklare, at der er plads til forskellighed, men at denne forskellighed nødvendigvis må kunne rummes inden for det eksisterende kulturelle fællesskab.

Mobning af mere eller mindre normal karakter finder jo sted, og vi ser også religiøs mobning. Hvis der opstår konflikter, er der hurtigt trusler i luften, og en del elever med muslimsk baggrund bliver hurtigt mange og aggressive. En del af muslimerne har et andet forhold til vold, en del af dem er blevet opdraget på en anden måde, end de fleste børn er opdraget. Der er altså iblandt visse muslimer en udpræget volds- og trusselskultur, og vi bliver bare nødt til at forholde os til det. Visse steder er det kommet så vidt, at almindelige elever og muslimer, der gerne vil det danske, udsættes for religiøs chikane af de – i gåseøjne – rigtige muslimer. Det sker eksempelvis under ramadanen. Her kan man se, hvordan en gruppe muslimske elever kritiserer klassekammerater for ikke at overholde ramadanens fastedage eller for at spise og drikke i døgnet lys timer. Det beretter flere danske folkeskoler med en høj andel af muslimske elever om. Og hvad vil vi som politikere så egentlig gøre ved det?

Hvis ikke Folketingets øvrige partier vil stemme for forslaget, skylder man vælgerne, de almindelige børn og forældre en god forklaring og et godt svar på, hvad man så vil gøre. Måske vil man blot henvise til den lokale medbestemmelse og så ellers som sædvanlig skubbe ansvaret så langt væk fra sig som muligt: Ikke se, ikke høre, ingenting.

I Kristeligt Dagblad kunne man sidste år læse følgende, og jeg citerer fra artiklen:

»På Klostervængets Heldagsskole i København blev skoleinspektøren overrasket, da hun en dag spurgte i en 8. klasse med stort set kun muslimske elever, om de fastede.

- Alle sagde, at de fastede. Selv en dreng med dansk baggrund sagde, at det gjorde han, men det troede jeg ærligt talt ikke på. Det var bare for svært for ham at sidde med sine leverpostejmadder blandt kammerater, som alle fastede.

Jeg tror, at han er gået hjem og har spist sine madder bagefter, og det var taktisk klogt gjort af ham, siger skoleinspektør Karen-Margrethe Grønlund«.

»I Århus har ramadanen også ført til konflikt i folkeskolerne«. Og en skoleleder siger:

»Nogle piger i de mindre klasser havde af deres forældre fået en klar opfattelse af, hvad der bør foregå under ramadanen, og det ville de gerne dele med nogle veninder. De fortalte, hvad gode muslimer gjorde, og hvad dårlige muslimer gjorde. Det blev vi som skole nødt til at forholde os til og blande os i, selvom det var et ømtåleligt emne«. Det sagde skoleleder Torben Haugård fra Ellekærskolen til Kristeligt Dagblad.

Jeg er jo enig i, at det er et ømtåleligt emne, men Folketinget bør fra centralt hold udsende klare retningslinjer for, hvilke krav der skal stilles til forældre og elever i den danske folkeskole. Situationen er altså uholdbar.

Lad os integrere indvandrere og efterkommere ind i den danske kultur, og lad os tage afstand fra dem, der mener noget andet. Hvorfor? Jo, fordi vi har prøvet det, de andre gerne ville. Det flerkulturelle, det multikulturelle virker ikke; det er vejen mod et hadsk samfund, som deler folk op i rigtige og forkerte, tilladt og forbudt, halal og haram. Dansk Folkeparti tager afstand fra alle former for religiøs chikane. Vores holdning er klar: Danskere skal ikke hetze mod muslimer, men danskerne skal sige fra, når muslimske skikke bliver presset ned over hovedet på almindelige mennesker.

Flere politikere fra andre partier siger med jævne mellemrum, at der er grænser for, hvor langt vi *kan* gå og *skal* gå. Dansk Folkeparti har fremsat et forslag, der opstiller klare rammer og de fra flere sider efterlyste grænser. Bør vi egentlig ikke som samfund erkende, at det ene velmenende hensyn har taget det andet, og at tingene nu er eskaleret i en grad, der kræver handling fra højeste sted, fra minister, fra Folketing, fra kommuner? Eller fortsætter vi bare ukritisk? Det er det, forslaget handler om. Men ikke engang det kan der findes opbakning til. Enten *vil* man ikke forstå, eller også *kan* man ikke forstå. Uanset hvad synes jeg ikke, det er godt nok; man sælger ud af vores kultur.

KL 13:05

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger, først fra fru Christine Antorini.